Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Lăsați copiii să vină la Mine

*

Povestiri despre copiii martiri

Traducere: Virgil Baidoc

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Editura Cartea Ortodoxă
EDITURA EGUMENITA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Prolog 5
Prefață 7
Sfântul Mamant 9
Sfânta Vasilisa de Nicomedia 13
Sfinții Urban, Prilidian şi Epolonie 15
Sfinții Amonie, Donat şi ceilalți optzeci şi doi de copii . 20
Sfintele Pistis, Elpis şi Agapis 24
Sfânta Raida 31
Sfântul Nicolae Noul Mucenic 34
Sfântul Petru Aleutul 39
Sfinții Savinian, Maxim, Ruf şi Eugenie 43
Sfânta Acvilina Noua Mucenică 44
Sfântul Chelsie 49
Sfântul Ioan de Monenbasia 55
Sfinții Sarvil, Nita, Hieraclie, Teodul, Fota,
Vil şi Evnichi 60
Sfinții Asterie, Claudie, Neon şi Neonilla 63
Sfântul Mare Mucenic Platon 66
Sfântul Prunc 68
Sfânta Filofteia 72
Sfântul Ioan din Tasos 76
Sfântul Evod şi frații lui 78
Sfinții prunci din Bethleem 82
Sfinții Pevsip, Elasip şi Mesip 86
Sfântul Neofit 88
Sfintele Teodota, Teoctista şi Eudoxia 91

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Sfânta Agata 95
Sfânta Fausta 102
Sfântul Licarion 105
Cei doi prunci sfinți 107
Sfinții Mavros şi Iason 109
Sfântul Caliopie 112
Sfântul Gavriil 116
Sfânta Irina 120
Sfinții Chiriac şi Teodul 124
Sfântul Ioan Românul 127
Sfântul Noul Mucenic Marcu 130
Sfinții Chiriac şi Cristian 133
Sfinții Claudiu, Ipatie, Dionisie şi Pavlu 137
Sfântul Ioan Noul Mucenic al Chinei 140
Sfânta Aquilina 143
Sfântul Vit 145
Sfântul Noul Mucenic Nichita 149
Sfinții Lolia, Prov şi Urban 159
Sfânta Evtropia 161
Sfântul Chiric 163
Sfânta Mare Muceniță Marina 167
Sfântul Polie 172
Sfinții Sechendie, Sechendic şi Kigor 181
Sfinții Trei Fii ai Sfintei Teodota 185
Sfânta Elesa 188
Cei şapte tineri din Efes 194
Sfântul Triandafil 201
Sfinții Teognie, Agapie şi Pistos 202
Sfântul Hristodul 207
Bibliografie 209

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Sfântul Mamant

2 septembrie

Teodot şi Rufina, o familie patriciană, trăiau în cetatea Gangra din Asia Mică, la mijlocul veacului al III-lea, în timpul crudei domnii a lui Aurelian. Aceştia făceau parte din pătura aristocrată, fiind creştini devotați care vorbeau deschis despre credință şi câştigau multe suflete pentru Hristos.

Vestea preocupărilor lor a ajuns la urechile dregătorului, nemilosul Alexandru care, deşi înfuriat, nu a luat măsuri împotriva lor din pricina stării lor sociale. El i-a trimis la Faustus, dregătorul Cezareei, care porunci imediat să fie întemnițați, deşi Rufina era gata în orice zi să nască primul lor copil.

Teodot şi Rufina s-au rugat Domnului cu osârdie: „Hristoase, Împăratul şi Dumnezeul nostru, fii alături de noi în necazul nostru şi întăreşte-ne ca să nu ne lepădăm de Tine niciodată. Cu umilință ne rugăm Ție să ne aperi pentru copilul nostru, care se va naşte în curând. Orice ni s-ar întâmpla nouă, Te rugăm păzeşte pruncul nostru în grija Ta. Apără-l şi învață-l; fii cu el când noi nu putem. Călăuzeşte-i paşii ca să poată trăi pentru Tine şi să devină un prunc al Luminii." Acestea erau rugămințile părinților pentru copilul lor, pe care l-au încredințat în grija lui Dumnezeu chiar înainte de a se fi născut.

Rugăciunile lor fură ascultate şi nu după mult timp, în temnița cea întunecată Rufina născu un fiu. La naşterea

Libris.RO

lui, părinții s-au veselit foarte şi au mulțumit lui Dumnezeu pentru prunc, ultima lor binecuvântare aici pe pământ. L-au îmbrățişat şi l-au sărutat, dar la scurt timp după aceasta au murit, lăsându-l pe micul orfan şezând între ei în celula închisorii.

Dumnezeu nu a uitat însă de copilul robilor săi binecredincioşi şi a trimis-o imediat pe Ammia, o bună creştină care locuia în zonă, să meargă şi să-l ia pe prunc. După ce îi înmormântă pe Teodot şi Rufina în grădina ei, ea îl adoptă pe copil şi îl crescu în credința părinților lui. Băiatul o iubea foarte mult pe Ammia, ca şi cum ar fi fost mama lui. Când, în cele din urmă, la vârsta de cinci ani începu să vorbească, primul cuvânt pe care l-a spus a fost „mamă." Din această pricină a primit numele Mamant. Viața acestui tânăr a continuat în mod firesc. Primind o educație creştină, el a fost aprins de învățăturile Domnului şi la vârsta de cincisprezece ani a pornit să răspândească credința cu acelaşi zel ca şi părinții lui.

Între timp, Democrit, un închinător la idoli, îl înlocui pe Faustus în scaunul de dregător. Auzind că Mamant este creştin şi că i-a adus şi pe alții la credință, îi porunci băiatului să se înfățişeze dinaintea lui.

- Tinere, am auzit că eşti creştin.

- Sunt, răspunse Mamant.

- Atunci este de datoria mea să-ți aduc la cunoştință că trebuie să renunți numaidecât la această nebunie şi să întorci spatele acestei secte stranii.Alfel, nu o să-ți meargă prea bine, continuă dregătorul.

- Atunci este datoria mea ca şi creştin, O Democrit, să-ți aduc la cunoştință că nu am de gând să întorc spatele Domnului şi Mântuitorului meu. Sunt creştin şi aşa voi rămâne pentru totdeauna, spuse Mamant cu tărie.

- Îți poruncesc să aduci jertfă zeilor Romei! ceru Democrit cu asprime.

- Nu voi aduce jertfă niciodată idolilor tăi. Dragostea şi credința mea sunt ale lui Hristos, Domnul şi Dumnezeul meu şi numai Lui îi voi jertfi tot ceea ce am – inclusiv viața mea!

- Atunci să vedem cât de mult eşti dispus să aduci jertfă, tinere. Vorbeşti cu îndrăzneală, dar vom vedea în curând cât eşti de curajos, amenință Democrit.

- Gărzi! luați-l pe acest tânăr neruşinat! răcni el.

Gărzile l-au înşfăcat pe Mamant şi l-au bătut şi torturat amarnic. Cu toate acestea, Domnul l-a păzit în toate încercările prin care a trecut. Deşi a fost ars cu torțe, trupul său curat a rămas neatins de foc. Când a fost legat de nişte pietre de moară şi aruncat în mare, un înger al Domnului l-a izbăvit din mâinile soldaților şi l-a ajutat să găsească adăpost într-o peşteră, pe vârful unui munte înalt.

În noua sa casă, Mamant se ruga şi dădea laudă lui Dumnezeu, Care veni în ajutorul său. Animalele sălbatice au devenit prietenii lui şi l-au hrănit cu laptele lor. Continuând viața lui de rugăciune şi propovăduind credința ca mai înainte, renumele său crescu numaidecât şi atrase din nou atenția dregătorului Capadociei, un alt Alexandru.

Iarăşi fu prins şi dus înaintea dregătorului capadocian, care porunci să fie supus la chinuri şi mai mari, pe care însă băiatul le îndură cu răbdare şi curaj. Născut într-o temniță, din părinți creştini, nu îi era teamă să moară pentru Hristos. În timpul chinurilor sale, Mamant era încurajat de vocea Domnului şi Mântuitorului Său, Iisus Hristos, o minune pe care au auzit-o toți cei care asistau la mucenicia lui: „Bucură-te Mamant, fiul Meu, căci voi fi pururea cu tine."

Înfuriat de statornicia în credință a tânărului şi hotărât să-i învingă neînduplecarea, tiranul porunci ca Mamant să fie aruncat în temniță; dar acolo, închis împreună cu alți creştini, tânărul se ruga pentru eliberarea

Libris.ro

lor. În chip minunat uşile temniţei s-au deschis şi scăpară cu toţii. Numai Mamant rămase însoţit şi încurajat de un înger al Domnului.

Alexandru porunci ca pruncul să fie supus la şi mai multe cazne, dar prin mila lui Dumnezeu, focul din cuptorul încins nu îl vătămă. Animalele sălbatice nu făcură decât să îngenuncheze înaintea lui. Ruşinat şi furios că a fost înfrânt, dregătorul porunci ca Mamant să fie scos în afara cetăţii şi executat. Aşa a fost că băiatul fu legat şi dus în afara cetăţii unde fu spintecat cu o lance cu trei dinţi. În ciuda loviturii fatale, tânărul mucenic reuşi să se târască până la o peşteră unde şi-a dat ultima suflare rugându-se Domnului, Care l-a călăuzit şi l-a apărat încă de la naştere. Mamant şi-a luat locul cu bucurie printre cei drepţi în ziua de doi septembrie, zi în care Biserica săvârşeşte pomenirea sa.

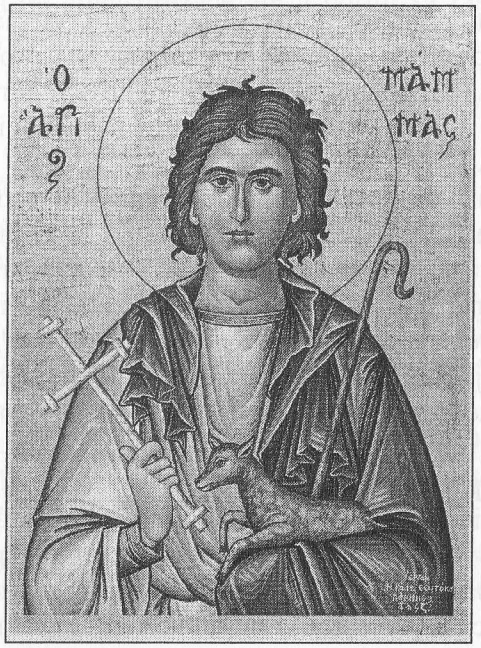

Sfânta Vasilisa de Nicomedia

3 septembrie

În timpul crudei domnii a lui Diocleţian, a curs din belşug sângele mucenicilor creştini. Printre nenumăraţii sfinţi ai lui Hristos ucişi în acest timp a fost şi sfânta Vasilisa, care primi cununa muceniciei la o vârstă fragedă.

Arestată şi dusă în faţa lui Alexandru, dregătorul Nicomediei, Vasilisa dădu dovadă de îndrăzneală şi înţelepciune, deşi avea numai zece ani. Nici măgulirea şi nici ameninţarea cu tortura n-au putut să o silească să-şi lepede credinţa în Hristos.

Când Alexandru îşi dădu seama că Vasilisa era de neînduplecat, porunci ca trupul ei tânăr să fie supus la chinuri groaznice. Bătăi, loviri, pironiri, sugrumări – pe toate le răbdă cu vitejie. Alexandru se făcu roşu de mânie şi porunci să fie aruncată într-un cuptor încins, însă toţi cei de faţă în loc să o privească cum moare, au mărturisit cum a rămas neatinsă de foc. Mai apoi ea fu aruncată într-o cuşcă cu lei, dar Domnul în chip minunat a închis gura fiarelor sălbatice, iar fata scăpă nevătămată.

Dregătorul s-a mirat foarte de neaşteptata întorsătură a lucrurilor şi luminat de mila lui Dumnezeu cel Atotputernic, căzu la picioarele fetei. „O, tânără fecioară a lui Dumnezeu, te rog, iartă purtările cele rele ale păcătosului care îngenunchează acum înaintea ta. Orb am fost toată viaţa mea, fără măcar să-mi dau seama că nu pot vedea; surd am fost, dar nu mi-am cunoscut surzenia, însă

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

acum prin pătimirile tale, Domnul mi-a deschis ochii către calea care duce la El. Domnul a dat auz urechilor mele ca să aud vocea Lui chemându-mă la pocăință. Am văzut puterea Lui nesfârșită, tăria și dragostea Lui nemărginită, și vreau să mă număr printre slugile pe care le-a ales. Mă va primi oare acum după toată suferința pe care ți-am pricinuit-o ție, copila Lui?".

În ciuda tuturor celor suferite, Vasilisa se umplu de bucurie văzând milostivirea fără margini a lui Dumnezeu. Privind către ceruri, ea se rugă, iar fața îi strălucea ca soarele: „Îți mulțumesc Ție, Iisuse al meu preadulce, pentru marea milostivire pe care i-ai arătat-o lui Alexandru în ziua aceasta. Iartă-i lui toate păcatele și primește-l ca pe unul din robii tăi binecredincioși. Îți mulțumesc Ție că mi-ai îngăduit să pătimesc pentru numele Tău Preasfânt, pentru ca ochii acestui om să se deschidă în fața adevărului."

La puțin timp după aceasta Vasilisa părăsi cetatea și găsi o piatră pe care s-a odihnit după chinurile ei îndelungate. Acum era deja epuizată și se ruga să găsească apă care să-i potolească setea care o chinuia. Imediat din piatra pe care se odihnea și se ruga cu umilință, țâșni apă. Căzând în genunchi și mulțumind lui Dumnezeu că a ajutat-o să rabde acele chinuri, își dădu sufletul în mâinile Domnului și Mântuitorului ei.

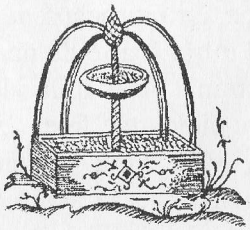

Sfinții Urban, Prilidian și Epolonie

(cu Sfântul Vavila, episcop de Antiohia)

4 septembrie

Sfinții Urban, Prilidian și Epolonie erau fiii duhovnicești și ucenicii cuviosului Vavila, episcop de Antiohia. Era în anul 283, o vreme când creștinii erau torturați și ucisi în cele mai crude feluri cu putință.

Numerian, împăratul din acea vreme, era un om rău, care lua parte la jertfe și ritualuri demonice. El nu punea mare preț pe viața omului, iar respectul pe care îl avea față de creștini era și mai mic. Într-o zi hotărî să intre într-o biserică creștină. Era ziua Sfintelor Paști, iar simpla lui prezență ar fi spurcat locul de rugăciune – mai ales pentru că tocmai luase parte la ritualuri demonice, inclusiv jertfirea la idoli a tânărului fiu al regelui Persiei. Vavila, episcopul Antiohiei, nu putea îngădui nimănui să spurce templul lui Dumnezeu și ieși în fața lui Numerian la ușa bisericii, oprindu-l ca să mai intre. Împăratul se înfurie, dar temându-se de oameni, plecă fără să se împotrivească.

A doua zi, l-a chemat pe Vavila să se înfățișeze înaintea lui.

- Cum îndrăznești tu Vavila să mă oprești pe mine regele tău ca să intru în biserica ta?, strigă el înfuriat. Eu sunt împăratul aici și cuvântul meu este legea! De fapt am un ordin pentru tine, zâmbi el cu viclenie. Dacă te închini

în fața marilor zei ai Romei și-i cinsteşti pe ei, atunci s-ar putea să te iert pentru ceea ce ai făcut ieri. Dacă refuzi, atunci te avertizez că te aşteptă multe chinuri!

Vavila nu putea să se lase amenințat şi răspunse cu tărie:

- Zeii Romei sunt departe de a fi mari. Un singur Dumnezeu împărăţeşte şi El este singurul Dumnezeu, Cel Căruia mă închin, Cel Căruia îi dăruiesc toată viața mea. Priveşte la idolii tăi plămădiți de mâna omului şi vei vedea că nu au viață în ei. Ei sunt fără viață pentru că sunt mincinoşi; sunt neputincioşi în fața Dumnezeului meu pentru că sunt demoni. Dumnezeul creştinilor este Dumnezeu Cel viu. Priveşte către tine şi vezi lucrarea Lui. Cere-I să deschidă ochii sufletului tău şi vei vedea că ceea ce îți spun este adevărat. Dumnezeul meu dăruieşte pace şi dragoste; zeii tăi - violență şi ură. Dumnezeul meu dăruieşte mântuire, ai tăi osânda veşnică. Vino cu mine la biserica mea pocăindu-te şi vei fi un om nou pentru totdeauna.

- Destul cu vorbăria ta bătrâne, îl întrerupse Numerian. Fie te închini zeilor mei, fie îți va părea rău că mi-ai refuzat propunerea.

- Îți pierzi timpul degeaba, răspunse episcopul, pentru că nu-mi voi întoarce niciodată spatele Domnului Dumnezeu pentru a mă închina demonilor. Toată viața I-am slujit lui Hristos şi la fel voi face până în ceasul în care voi muri!

- Atunci vei muri, țipă Numerian, sărind în picioare. „Aduceți lanțurile!," porunci el soldaților. „Legați-le strâns în jurul gâtului şi a picioarelor lui şi purtați-l aşa pe străzi! Vom vedea ce vor spune creştinii când îşi vor vedea episcopul în lanțuri!", zâmbi el batjocoritor. Sfântul episcop stătea drept şi privea în ochii împăratului.

- Îți mulțumesc pentru lanțuri, slăvite împărate, pentru că ele arată că sunt robul lui Hristos, Mântuitorul meu. Le prețuiesc atât de mult, pe cât prețuieşti şi tu veşmintele împărăteşti şi coroana.

Martori la aceste întâmplări au fost cei trei frați tineri, Ruban, Prilidian şi Epolonie, care n-au vrut să-l părăsească pe iubitul lor dascăl. Deşi aveau numai doisprezece, nouă şi şapte ani, băieții aveau o pătrundere duhovnicească cu mult peste vârsta lor. Când Numerianus întrebă cine sunt băieții, Vavila răspunse că erau fiii săi duhovniceşti, inspirați în chip de adevăratul Dumnezeu al creştinilor.

Mama băieților fu imediat adusă în fața împăratului, mărturisind că numele ei este Christodouli, şi spuse că şi-a dăruit fiii Domnului Dumnezeu cu ajutorul episcopului Vavila, despre care ea era încredințată că avea să-i ajute să intre în împărăția cerurilor. Mâniat de răspunsul ei, Numerian porunci supuşilor săi să o lovească de nenumărate ori, în timp ce îi aruncau şi vorbe de ocară.

Băieții, fiind martori la loviturile mamei lor, strigară cu tărie:

- Eşti un împărat nebun şi nemilos! Mama noastră spune adevărul! De ce o bați pentru asta?

Înfuriat, Numerian se întoarse către băieți şi porunci ca fiecare din ei să fie bătut cu asprime. În vârstă de doisprezece ani, Urban primi doisprezece lovituri; Prilidian în vârstă de nouă ani, primi nouă, iar Epolonie în vârstă de şapte ani, şapte lovituri. Dar tinerii flăcăi au răbdat chinurile şi au dat slavă lui Dumnezeu pentru că i-a învrednicit să sufere în Numele Lui.

Vavila fu chemat din nou.

- Ucenicii tăi tocmai au fost de acord să-i venereze pe zeii Romei, îl ispiti împăratul. Nu crezi că ar trebui să le urmezi exemplul şi să faci la fel?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Totuşi, Vavila, de Dumnezeu inspiratul rob al Domnului, şi-a dat seama de amăgirea împăratului.

- Minţi, spuse el. Ucenicii mei nu s-ar închina niciodată demonilor. Ei îl iubesc pe Hristos la fel de mult ca şi mine şi niciodată nu s-ar întoarce împotriva Lui.

Împăratul cel viclean nu-şi mai putu stăpâni mânia. Porunci ca cei trei băieţi şi dascălul lor să fie supuşi la cele mai groaznice chinuri. Plin de iubire, duhovnicul se rugă pentru copiii săi duhovniceşti, şi îi ceru lui Dumnezeu să-i ajute să rabde până la sfârşit. Toţi patru fură ridicaţi cu frânghii şi chinuiţi în foc, dar în ciuda agoniei fraţii cei tineri îl priveau cu bucurie pe duhovnicul lor iubit. Prin rugăciunile lui au fost întăriţi. Când, în cele din urmă, fură coborâţi de pe frânghii, băieţii au rămas liniştiţi şi nepăsători. Numerian încercă din nou să-i ademenească - de data aceasta cu măguliri şi făgăduindu-le bogăţii – dar, încă o dată, vorbele sale nu reuşiră să-i clatine. Ba mai mult, credinţa lor în Hristos crescu şi mai tare.

Episcopul credincios auzi mărturisirile lor sincere şi îşi ridică ochii către cer în rugăciune.

- Hristoase al meu, începu el, îţi mulţumesc pentru învăţăceii pe care mi i-ai dat mie, Urban, Prilidian şi Epolonie, şi pentru cinstea cu care le călăuzeşti paşii în drumul spre mântuire. Îţi mulţumesc pentru că îngădui smeritelor mele poveţe să cadă pe pământ roditor. Şi acum, mă rog Ţie să fii alături de ei în suferinţa lor şi să-i îndrepţi către Împărăţia Ta."

Înfuriat, pentru că a fost învins de un episcop bătrân şi trei băieţei, Numerian îi condamnă la moarte prin ascuţişul sabiei. Cei trei tineri şi dascălul lor fură duşi la locul execuţiei. Pentru a fi sigur că nu vor fi cuprinşi de teamă, Vavila i-a trimis pe băieţi înaintea lui. Aşteptându-şi sfârşitul, bătrânul le reaminti de răsplata cea mare pe care le-a gătit-o Dumnezeu. Pe când se apropiau

de călău, unul câte unul, Vavila rosti cuvintele proorocului Isaia: „Iată-mă pe mine şi pe copiii pe care mi i-a dat Domnul!". Cu aceste cuvinte, sfântul Vavila, sfântul episcop, duhovnic şi dascăl, îi urmă în mucenicie pe ucenicii săi iubiţi.

La cererea sa, creştinii credincioşi l-au îngropat pe ierarh împreună cu lanţurile cu care a fost legat în timpul caznelor. Cei trei sfinţi fraţi au fost îngropaţi lângă el. Dar acesta nu a însemnat sfârşitul pentru ei. Şi-au dat sufletele şi împreună s-au petrecut către un început nou în împărăţia cerurilor.

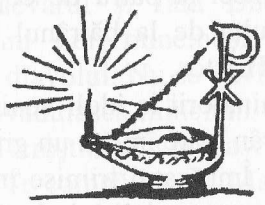

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Sfinții Amonie, Donat și ceilalți optzeci și doi de copii

(cu Sfântul Vavila)

4 septembrie

Anul 298 î.H., în timpul domniei lui Maximian, a fost cel al unei mari prigoane asupra creştinilor. Totuşi, în ciuda primejdiilor, urmaşii lui Iisus Hristos au continuat să se înmulțească. Creştinii se întâlneau pe ascuns pentru slujbe şi ca să învețe tainele credinței. În aceste împrejurări cei optzeci şi patru de copii se întâlneau în taină pentru a asculta de la bătrânul lor dascăl Vavila, învățăturile despre Hristos.

Într-o zi, închinătorii la idoli veniră la Maximian cu veşti despre un bătrân, care învăța un grup de copii, despre Iisus Cel Răstignit. Împăratul trimise imediat soldații să-l prindă pe bărbat şi pe ucenicii lui şi să-i aducă în fața sa pentru a-i lua la întrebări.

Stând în fața împăratului, la începutul interogatoriului, Vavila era calm. Împăratul nu era impresionat de bărbatul care stătea în fața lui. O să fie uşor să-l câştige de partea sa, gândi el. În cele din urmă, nu era decât un bătrân obosit. Interogatoriul începu.

- Tu eşti Vavila, dascălul?

- Da, mi se spune Vavila şi, cu mila lui Dumnezeu, sunt creştin şi dascăl.

Maximian zâmbi afectat.

- Deci, eşti urmaşul acestui Iisus, Care a fost răstignit. Înțeleg, încuviință el, mângâindu-şi bărbia. Cum poți bătrâne, să te închini unui Dumnezeu care este mort? De ce ... uită-te doar la minunații noştri zei romani. Nu-i aşa că sunt măreți? De ce nu te închini lor în schimb? Până la urmă, toți cetățenii Romei îi cinstesc... Şi aceşti copii pe care îi înveți... cum poți să-i înveți despre Iisus şi să nu le spui despre cei mai de seamă zei ai Romei?

Vavila, care stătea liniştit, era acum gata să vorbească. Privind mai întâi la fețele luminate ale ucenicilor lui, se întoarse să-l înfrunte pe împărat.

- Pui multe întrebări, o împărate. Eşti într-adevăr conducător, dar nu ştii nimic. Dacă eşti un mare conducător, de ce nu ştii despre măreția adevăratului Dumnezeu cel Unul, Care este cât se poate de viu şi nu mort, aşa cum crezi tu. Mă întrebi de ce îi învăț pe ucenicii mei despre Hristos. Un dascăl are obligația să propovăduiască adevărul şi fără Dumnezeu nu există adevăr. Zeii romani sunt mincinoşi; ei sunt înşişi fiii tatălui minciunii – diavolul. Nu se cuvine, o Maximian, ca un dascăl să propovăduiască minciuni în locul adevărului. Nu se cuvine unui creştin să vorbească despre diavoli în loc de Dumnezeu. Te compătimesc, Maximian. Chiar dacă eşti împărat, puterea te-a orbit. Eşti orbit de bogăția ta. Ai orbit din pricina mândriei tale nemăsurate. Cel ce este orb nu poate vedea adevărul.

Maximian s-a înfuriat la auzul acestui răspuns îndrăzneț şi porunci soldaților săi să-l lovească cu pietre. Chinurile începură.

Vavila şi-a primit pedeapsa cu bucurie. Plin de sânge, mulțumi lui Dumnezeu pentru că l-a învrednicit pe el, un om bătrân şi bolnav, să pătimească pentru Domnul. Continuând să-l lovească, soldații îl legară cu nişte lanțuri